

[Christmas Møller.]

og til det ærede Medlem vil jeg gerne sige, at den Dato, jeg nævnte, første Maj, var ikke saa mærkværdig en Dato; det ærede Medlem maa aabenbart have overset, at Socialminister Steinckes Lovforslag af 13. Januar 1931 kun skulde gælde til 1. Maj 1931. Derfor var det meget naturligt af mig at nævne denne Dato og sige, at paa dette Tidspunkt, hvor der var et Par Maaneder til 1. Maj, har man sagt, at man kunde være villig til at ofre nogle Millioner til Lettelse for Kommunerne med Hensyn til denne Byrde.

Derfor kan jeg ikke være enig i, at der ikke har været vist Forhandlingsvillie fra vor Side. Vi sagde til Regeringen allerede ved første Behandling af Forslag til Lov om midlertidig Hjælp til arbejdsløse, vi gentog det ved tredje Behandling, vi sagde det igen i Landstinget — og vi syntes i og for sig, at denne Regering, som kom til med Løfte om at gøre saa overmaade meget erhvervs-mæssigt for de arbejdsløse, har meget lidt Ret til at komme og kræve Understøttelse, inden den virkelig har gjort et Arbejde paa det erhvervspolitiske Omraade —, at vi betragtede den som den slettest mulige Vejleder i hele denne økonomiske Situation, men vi tilføjede, at hvis man ikke fik en Ordning, vilde det efter vor Opfattelse i visse Tilfælde komme til at gaa ud over Folk, som vi ikke mente det maatte gaa ud over. Derfor har vi ogsaa stillet os saaledes, som jeg her har sagt.

Men Regeringen har i Virkeligheden krævet, at hele Socialreformens Arbejdsløshedsforslag skulde gennemføres, hvis man ikke vilde tage det midlertidige Forslag, og til noget saadant kunde vi begribeligvis ikke medvirke.

Rager: Det er en krank Skæbne, Lovforslaget om midlertidig Hjælp til arbejdsløse, som Socialminister Steincke fremsatte i Januar Maaned, har faaet i Rigsdagen, og naar vi i Dag staar og, om jeg saa maa sige, skal begrave dette Forslag endeligt — for det sker jo, naar vi vedtager det endnu en Gang her i Folketinget, og der samtidig vedtages et andet Forslag i Landstinget —, saa kan jeg ikke lade være at beklage, at man ikke, naar det endelig skulde begraves, har kunnet faa det gjort lidt hurtigere. Jeg har jo stadig haft det Indtryk, at man fra de to Oppositionspartiernes Side havde en vis Interesse i at faa Tiden trukket lidt ud, og i den Retning har de altsaa faaet deres Villie, men nogen virkelig Indsats vil jeg benægte, de har gjort.

Da den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. Krag, tog Ordet her i Dag, fik vi først en Oprulning af de tidligere fremsatte Paastande om Regeringens og Regeringspartiernes Fallit overfor den erhvervspolitiske Situation, en Mindelse om uindfriede Løfter og derefter en i øvrigt meget vel anbragt Bemærkning om at tale ud af Vinduet — den synes jeg kom udmærket i Forbindelse med de andre Udtalelser, det ærede Medlem havde fremsat.

Det ærede Medlem sagde for øvrigt noget, som sikkert kunde være rigtigt. Det ærede Medlem sagde: Nu er der alle disse arbejdsløse; har Regeringspartierne søgt at faa en Statistik over, hvad det er for nogen? Er man gaaet til Bunds og har undersøgt de enkelte Personers Forhold? Hvad har man gjort i den Retning? Jeg vil gerne have Lov til at spørge: Hvad gjorde det ærede Medlem Hr. Krag, den Gang han var Indenrigsminister, i Aar, da Arbejdsløsheden var større end nu, i Retning af at undersøge de enkelte Medlemmers Forhold? Selv om man kunde mene, at en Undersøgelse var nødvendig, hvilket jeg overhovedet ikke i dette Øjeblik har taget Standpunkt til, kan det ikke nytte at tro, at den Undersøgelse kan gøres hurtigt færdig, og de Mennesker, der skulde vente, til den var færdig og ikke kunde blive hjulpet i den Tid, vilde være ilde stedt.

Uhyre heldigt stiller det sig for de to Oppositionspartier, at den Politik, som de indledede paa dette Omraade i Aarene 1927—29, brast ved den berømte Begivenhed i Marts 1929, for det var jo udelukkende dette, som gjorde, at man ikke fik lukket Hjælpekasserne. Havde man naaet ogsaa at faa nedskaaret Hjælpekassen, hvorledes havde vi da været hjulpet her i dette Land overfor en Situation, som den man nu staar overfor, hvor man nægter midlertidig Hjælp? Den Gang man fik den fortsatte Hjælp ødelagt, havde man endnu ikke faaet lukket for den Hjælp, som Hjælpekasserne giver; og det er jo i Virkeligheden det, at Hjælpekasserne er i Stand til at hjælpe, der har gjort, at Arbejderne overhovedet har kunnet komme igennem.

Nu siger man, at der fra Regeringspartiernes Side ikke er vist Imødekommethed under Forhandlingerne i Udvalget. Ja, dèr er jeg saa heldig at kunne henvise til det Forslag, som vi har stillet, og som findes trykt i Fællesudvalgets Betænkning. Dette Forslag bygger paa det Forslag, som Socialminister Steincke forelagde her i Tinget den 5. Marts i Fjor, men der er foretaget nogle ganske væsentlige Ændringer i dette For-